

Žalobní nárok jest v souzené rozepři posuzovati jediné podle § 16, odst. 4, adv. ř. (zák. ze dne 6. července 1868, č. 96 ř. z.), který upravuje jiný případ, nežli o jakých jednají předpisy c. ř. s. dříve uvedené (§§ 68, 71 c. ř. s., takže jimi zůstal nedotčen. Toto ustanovení nelze vykládati šíře hledíc snad na doslov § 68 c. ř. s.

Podle § 16, odst. 4, adv. ř. má advokát právo, nabude-li chudá strana ze sporu, ve kterém jím byla zastoupena, platebních prostředků, aby se na ní samé domáhal odměny. Uvedená podmínka nebyla však v souzené rozepři splněna. Pojem »platební prostředky« (§ 16 adv. ř.) je zřejmě užší než pojem majetek nebo jmění a jest oním výrazem rozuměti prostředky k plnění toho, co jest kdo dlužen (§ 1412 obč. zák.).

V souzeném případě náleží tvrzený dluh žalovaného v peněžitě částce, takže »platebními prostředky« jest tu rozuměti takové prostředky, jimiž on dluh má býti zapraven, tudíž pohotové prostředky k placení v penězích. Žalobce ani netvrdil, že žalovaný ve sporu Ck II 409/34 nabyl takovýchto platebních prostředků, a tím, že mu byla v onom sporu (Ck II 409/34) postoupena část hypoteční pohledávky Antonína Z., nenabyl žalovaný ještě platebních prostředků v naznačeném smyslu, a to tím méně, ana dotčená hypoteční pohledávka není zatím ani zpeněžitelná, jak ze zjištění nižších soudů vyplývá.

Žalobní nárok není tedy odůvodněn, aspoň ne toho času, a bylo proto dovolání vyhověti a obnoviti rozsudek soudu první stolice.

Čís. 16861.

Soukromí zaměstnanci (zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.).

Jde-li o podnik, v němž se zpravidla žádá od zaměstnaných hudebníků dokonalý výkon hudebního umění, konají hudebníci vyšší nekupecké služby (§ 1, písm. d), zák. č. 154/1934 Sb. z. a n.).

Otázku, zda výkon hudby v zábavním podniku (na př. v baru) jest uměním, je řešiti podle okolností jednotlivého případu.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1938, Rv II 1093/37.)

Srov. rozh. č. 1884 Úr. sb.

Dne 25. března 1937 byla sjednána mezi žalobcem a zmocněncem žalovaného majitele baru smlouva, podle níž žalobce byl přijat pro podnik žalovaného v B. jako houslista na neurčitou dobu za plat 40 Kč, splatný pozadu vždy 16. a 1. dne v měsíci. Žalobce se podřídil domácímu a obchodnímu řádu žalovaného a zavázal se hráti od 1/29. hod. večer do uzavření podniku. Oboustranná výpovědní lhůta byla smlu-

vena 14denní. Nastoupiti měl žalobce dne 1. dubna 1937. Žalovaný však potom zrušil ještě před žalobcovým nastoupením služební smlouvu bez dodržení řádné výpovědní lhůty, aniž měl k tomu zákonný důvod. Domáhá se proto žalobce na žalovaném zaplacení 1.680 Kč s přísl. jako náhrady za šestinedělní výpovědní lhůtu podle zák. o soukr. zaměstn. č. 154/1934 Sb. z. a n. Soud první stolice zamítl žalobu. Odvolací soud uznal podle žaloby. Důvody: Soud první stolice neposoudil věc po právní stránce správně, dospěl-li k názoru, že pro poměr uvedený ve smlouvě, o niž jde, neplatí ustanovení § 1 zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. Podle shora uvedené smlouvy měl býti žalobce k žalovanému v poměru podřízenosti a vázanosti a jeho odměna byla pevně stanovena, takže nebyla závislá jen na výsledku jeho činnosti. Nelze proto onu smlouvu pokládati za smlouvu o dílo, nýbrž za služební smlouvu ve smyslu § 1151 obč. zák. Žalobce jako hudebník měl konati vyšší, nikoliv kupecké služby v podniku žalovaného, podléhající živnostenskému řádu, takže se na jeho smluvní poměr vztahují ustanovení zákona č. 154/1934 Sb. z. a n. [§ 1, písm. d)]. Žalovaný zrušil bez zákonného důvodu předčasně smluvní poměr a je proto žaloba na náhradu za výpovědní lhůtu podle § 37 zák. č. 154/1934 odůvodněna. Podle smlouvy z 25. března 1937 byla sice ujednána 14denní výpověď, ujednání to jest však neplatné, protože podle § 53 uved. zák. nemohou býti výpovědní lhůty uvedené v § 31 smlouvou zkráceny. Žalobci mohla by býti dána výpověď na 6 neděl ke konci kalendářního čtvrtletí (§ 31, odst. 2, uved. zák.) a má proto podle § 37, odst. 1, uved. zák. nárok na náhradu požitků za 6 neděl bez zřetele na to, zda v dotčené lhůtě jiným zaměstnáním něco vydělal, ježto pracovní poměr nepřesahoval dobu jednoho roku. Ježto byla žalobcem smluvena mzda 40 Kč za den, jest žaloba na zaplacení 1.680 Kč po právu.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Dovolací soud schvaluje právní názor odvolacího soudu, že žalobce měl u žalovaného konati jako hudebník v brněnském baru vyšší nekupecké služby, že proto měl zákonný nárok na šestinedělní výpověď podle § 31, odst. 2, zák. č. 154/1934 Sb. z. a n. ke konci kalendářního čtvrtletí a že jest proto žalobní nárok po právu. Hudba není pravidelně řemeslem, nýbrž uměním. Řádné provozování hudby nevyžaduje jen vzdělání a cviku, nýbrž i duševní spolučinnosti při každém hudebním výkonu. V souzené věci šlo o podnik, v němž se od hudebníků zpravidla žádá dokonalý výkon hudebního umění. Pokud dovolání odkazuje k rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 27. listopadu 1934 zn. sp. Rv III 1001/34 (Úr. sb. č. 1884), jest zdůrazniti, že otázku, zda výkon hudby v zábavním podniku jest uměním, jest řešiti podle okolností konkrétního případu.